

מסורת הש"ס

(א) בילה לבן... (ב) וסע לבן... (ג) וסע לבן... (ד) וסע לבן... (ה) וסע לבן... (ו) וסע לבן... (ז) וסע לבן... (ח) וסע לבן... (ט) וסע לבן... (י) וסע לבן... (יא) וסע לבן... (יב) וסע לבן... (יג) וסע לבן... (יד) וסע לבן... (טו) וסע לבן... (טז) וסע לבן... (יז) וסע לבן... (יח) וסע לבן... (יט) וסע לבן... (כ) וסע לבן... (כא) וסע לבן... (כב) וסע לבן... (כג) וסע לבן... (כד) וסע לבן... (כה) וסע לבן... (כו) וסע לבן... (כז) וסע לבן... (כח) וסע לבן... (כט) וסע לבן... (ל) וסע לבן...

הסס כיון דמפרת. מעייל או מנענע ליה עד אורחא: מאסמול דעמיא עליה. לשונא וצין השמשות נמי מוכן לנבמה הוה: אוד. פורגין דקסת עלים להסקה נימנו ולא לטלטול כלי: ואוד שנשכר צויעט: וכגרי כלים. שנשכרו היום דהוה להו נולד: ש"מ. דכרבי יהודה סבירא ליה דליח ליה מוקףא: **מרתגא** מעצירין. בריס מעל השלחן: עממא. קשין שאין ראיון לכלב: פירורין פחות מכזית. וז"ה אומרים מסלק אס הטבלא. שיש מורת כלי עליה אבל לא לטלטול הקליפין בריס כרבי יהודה: מעצירין מעל השלחן. סתמא הוה פירורין פחות מכזית. וכ"ש כזית דמפרש טעמא שהס מאלל בהמה: ושער של אפונין. שרביטין של קטנית שהקטנית גדל בהס: אפונין. י"ש"ש. עור בוס אחויה. (א) צניח אחויה של עור שיאחזו בו: מקנחין בו. טבלא: אין מקנחין בו. ששאומו נכסח צין אכזעמויו: יטל כשס. כשהוא נגוד: ואינו מקבל עומאה. דליח לא כלי עץ ולא נגד ולא שק ולא מתכת: גב' אנו אין לנו. אין אנו סומכין על משמתי כמות שהיא שניה אלא מומלפת שיטה וז"ש כרבי יהודה כו': אסור לאנדן ציד. מדקתני מעצירין בריס ולא זריק להו: דליס ליה מוקףא. דאי ר' יהודה מאתמול לאו לנבמה קיימי שהרי האוכל היה עמנה והוה לוקח מהס: שפן מפכוין. שאין מתכוין לקחוט: גרעינין. של תמרים והס לנבמה: ארמיסא. תמרים רעים הס ומאליבין התמרים עמנן לנבמה הלכך אגב אימייהו לנבמה נמי קיימי: פרסיסא. תמרים טובים הס ואין מאליבין אותן לנבמה: כל לרכו. משתמש בו ואין כאן משום ציון וממחה כנכסיל: לקנא דמיה. ספל של מים: גרף של ריעי. זוכין לפניו כשאוכל התמרים עד שנמאקות צעיניו ונטלין אותן מפניו כגרף של ריעי ונתנן לנבמה: זריק להו צלישני. אל עבר השלחן: אחורי המטה. שהוא מיקב עליה:

הדרן עלך נוטל

נוטל פרק אחד ועשרים שבת

קמג.

עין משפט
גד מצוה

יש א"מ פירי מהל' יט
הלכה זו פתח לאין טע
עושי'ם א"ח פ"י מק ספיק
ג:
ב ב מ"י פירי מהל' טת
הלכה זו פתח לאין טע
עושי'ם א"ח פ"י מק ספיק
ט:
כא ג מ"י פירי ט
הלכה זו פתח טע
עושי'ם א"ח פ"י ט ספיק
ט:
בב ד מ"י פירי מהל' גרות
הלכה זו עושי'ם א"ח
פ"י מק ספיק ד:
בב ה מ"י פירי מהל' טת
הלכה זו פתח לאין טע
עושי'ם א"ח פ"י ט ספיק ל:
בר ו מ"י פירי מהל' טת
גרות ה"ו ט עושי'ם
א"ח פ"י קט ספיק ח:
בה ז מ"י פירי מהל' טת
גרות הלכה זו פתח
הלכה יג פתח לאין טע
עושי'ם א"ח פ"י ט ספיק
ל:
כז ח מ"י פירי מהל' ט
עושי'ם ט ספיק ל:

התם כיון דמסרה ומתקלקל ואין ראו למאלל אדם מאתמול דעמיה עילויה לימנו לנבמה אע"ג דבשער של אפונין ושל דעמיס אפריין לרבי יהודה אע"ג דהוה למאלל בהמה וכן גרעינין דלעיל כפרק כמה מדלקין (דף כט.) דלמירין לרבי יהודה כלן אין מסיקין בגרעינין מ"מ הכא שרי כרפי' התם: ל"יבול' טון אור. גראה לר"ח כפירוש ה"ג דאסקרי משום מיקויי מנא דלפירו' זה (ו) דאע"ג דלא מתקפא ליה גזרינן שלא יבא לדי מיקון כלי: עצמות וק"יפין. לא כפירוש הקוטרס דפירש אפילו קשין ואין ראיון לאחילת כלבים (שדהאי מנא אמרינן בגמרא דכרבי שמעון סבירא ליה ור"ש צעי לכל הפחות ראיות למאלל בהמה דקמני מעצירין מעל השלחן פירורין כו' מפני שהוא מאלל בהמה ומוקמין בגמרא כוומיה:

אנו אין לנו אלא כ"ש ברי' ב'ו. נמסקת עדיות לא מימנא כהדי קולי צ"ש וזומרי צ"ה והיינו ככז נחמן והא דלא מיימי סייעמא מהתם משום דמאי אולמא דהא מהא: פירורין שאין בהן כזית אסור לאבדן ביד. פ"י בקונו' מדקמני מעצירין ולא קמני זורקין וקשה לרבי דכריסא נמי קמני מגביהן מעל השלחן עממא וקליפין ולא קמני זורקין אע"פ שמתיר לאנדן ציד ועוד דלמירין צנכרות צריס אלו דברים דף נ"ג: וז"ה אומרים אס שמש ט"ח הוא נוטל פירורין שיש בהן כזית ומנחת פירורין שאין בהן כזית ומסייע ליה לר' יוחנן דלמר פירורין שאין בהן כזית מותר לאנדן ציד ואי אפשר ליגרס הכס אסור (שוגרה לר' דהכא גרסי' מותר ודייק מדאכתיך לימני מפני שהוא מאלל בהמה דהיינו משמע דלא חזי לאדס והוה כשאר מאלל בהמה ומותר לאנדן. מ"ר:

ואם יאו אין פקנחין בו. איח ספריס דגרסי' ומכ"ל צין כך וצין כך מקנחין בו ולא יתכן דלמר בגמרא דבדלן לו עור בית אחיה אפילו ר"ש מודה דאסור משום דפסיק רישיה הוא וה"ר יצחק מדמיראל גרס צין כך וצין כך אין מקנחין בו כרבי יהודה דלמר דבר שאין מתכוין אסור ואין גראה לר"י

דהא בגמרא משמע דכריסא מודה ר' יהודה (ס) דלמר אימא סיפא ספוג אס יס לו עור בית אחיה מקנחין בו וז"ה א"ל רבי יהודה ולא ר' שמעון אלא ודאי לא גרסינן ליה כלל. מ"ר: שמואל טפא"ש א"ה אנב ריפתא. אף על גב דכרי"ש סבירא ליה דשרי לקמן כפרק במרא (דף קטו:) נבלה שנחנבלה בשבת מיהו תמחיר היה משום דהוה אדם חשוב כצ"י ורנא דלעיל. ר"ת: רבא טפא"ש א"ה אנב ריפתא דמיה. ואם תלמנר וזה רנא סבר לעיל כר"י דליח ליה מוקףא ואנחוי לקנא דמיה היכי שרי לנחחיליה ויש לומר דשני לן צין היכא דאפשר למיעבד האי טלטול מאתמול להיכא דלא אפשר דכיוין ובר וינה היו מאתמול ציד והיה יכול לטלטלם אבל הני גרעיני תמרה לא אפשר ושרי אפילו לרבי יהודה ואף לאדס חשוב דלמר בנייה פרק י"ט דף כ"א: דלמר ליה אבי' לרז יוסף הני סופלי למיחא היכי שדינן ביומא טבא לרבי יוסי דלמר לכס ולא לכלבים חזין להסקה כו' בשבת מאי אינא למימר מעלטין להו אנב ריפתא דשמואל דלמנא דלפילו רב יוסף דלא צעי למישרי לעיל אנב כפא וסכינא אפילו דבר הראוי לאדס שרי התם גרעיני תמרה אנב ריפתא:

הדרן עלך נוטל אדם את בנו

הגרות הב"ח

(א) בסנה מטרין מעל השלחן פירורין: (ב) פני מעצירין מקנחין בו (ויב' ח"ח) ח"ח ירבי כרבי וחסמת ולכסי לא גרפי ודכא אנא מתי' השמיית להכריס משמע דכרי' לה: (ג) פני מעצירין מעל השלחן פירורין: (ד) ח"ח ירבי לישל וירי' דלפיתס או אע"ג: (ה) ח"ח ואם לאו ירי מודה ר' יהודה דאמרין ח"ח:

לעוי רש"י

פורגין דקסת חזיה. ירשי'י' בקיה סוג אסורה.

רבינו הגנאל

וספגאן דשעמא דרבה כו' יורה. ר' ורשטיה היא. מהני כריסא עגבדין מעל השלחן עממא וקליפין וכו'. אסור לאבדן אנו אין לנו אלא כ"ש כו' יהודה וכו' ר' שמעון פירורין מעל שפי השלחן פירורין פחות מכזית. ספיקי ליה לר' יוחנן דאסור פירורין שאין בהן כזית מותר לאבדן ביד. ספוג אס יס לו עור בית אחיה מקנחין בו ואם לאו אין מקנחין בו ואם לר' שמעון. דהא בו אפילו שלא לפחות כאחז ספוג אלא אס יס לו עור בית אחיה. גרעינין דתמרי (אחרין) ארמיסא שרי לטלטולי דהאל וחזין על בב אסור. פ"י בריס דן ובאליין עם התמרים עמנן. דפרסיסא שמואל מטלטלינאו אנב ריפתא. וכו' שמעון. הדרן עלך נוטל אדם